

## Arrest

nr. 327 431 van 28 mei 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake:           1. X  
                      2. X  
                      3. X

Gekozen woonplaats:   ten kantore van advocaat J. PAQUOT  
                                  Mont Saint-Martin 22  
                                  4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LAURENT *loco* advocaat J. PAQUOT.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op respectievelijk 7 april 2022 en wat tweede verzoekster betreft op 16 november 2022, 18 maart 2022.

1.2. Op 5 februari 2024 werden verzoeker en eerste verzoekster en op 7 februari 2024 tweede verzoekster afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 28 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van B.C., F.J. , verzoeker, luidt als volgt:

**“A. Feitenrelaas (CG [...])**

*U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op [...] maart 1949 in de stad Cumanacao, in de deelstaat Sucre. In 1966 behaalde u een technisch industrieel diploma. U volgde ook een opleiding als instructeur. U deed verschillende jobs, als laatste bij Corpoelec, van 1981 tot 2002, waar u werkte als inspecteur van turbines. Na 2002 werkte u ook nog via tijdelijke contracten voor Corpoelec. Na 2013 was u op pensioen. Na uw pensioen nam u soms deel aan marsen, in totaal deed u dit zo'n vier keer.*

*U bent sinds 5 februari 1998 gehuwd met D. C. G. H. (O.V. [...]; CG [...]). Jullie hebben samen 2 dochters, I. V. B. G. (O.V. [...]; CG [...]) en zus S. P. B. G. (O.V. [...]). Jullie woonden sinds 2002 in Puerto Ordaz op het adres [...].*

*Uw echtgenote werkte sinds 2004 bij Corpoelec. In 2020 werd ze de verantwoordelijke voor de afdeling aankopen. Op 13 januari 2022 werd uw echtgenote gevraagd door haar algemene manager, Alexander Guaramato, die deel uitmaakt van de SEBIN, om naar zijn kantoor te komen omdat hij wilde dat ze een contract zou ondertekenen. Uw vrouw wilde het contract eerst nakijken, waarop haar manager het document terug nam. Uw vrouw weigerde hierop het contract te ondertekenen waarop haar manager haar ervan beschuldigde niet mee te zijn met de revolutie en zei dat ze niet voor de overheid mocht werken.*

*Op 21 januari 2022 nam uw echtgenote deel aan een mars van de vakbond. Haar bazin vroeg haar vervolgens waarom ze de ochtend van de mars niet op kantoor was geweest. Uw echtgenote vertelde dat ze naar de mars was geweest, waarop haar bazin zei dat dat heel risicovol en problematisch was. Op 11 februari 2022 namen u en uw vrouw deel aan een manifestatie van Voluntad Popular.*

*Op 15 februari 2022 kwamen er 's avonds personen op motors schieten in de buurt van uw huis. De buurvrouw belde jullie hierna en vertelde dat het de Tupamaro's, een groep colectivo's, waren die dit tegenover jullie huis hadden gedaan. De ochtend daarna ging uw echtgenote werken. U ging mee met haar tot aan de auto. Jullie vonden op de parking een bol papier met daarin foto's van u en uw vrouw op marsen met een bedreiging. Uw echtgenote vertelde u toen over de problemen die ze had gehad op het werk. Uw echtgenote belde vervolgens ook naar haar werk om te laten dat ze zich niet goed voelde en niet zou komen. Ze sprak ook met jullie dochter, I. V., die al in België was. 's Middags gingen jullie naar Ciudad Bolivar naar het huis van de moeder van uw echtgenote. De volgende dag gingen jullie naar de politie om klacht in te dienen. Op 20 februari 2022 keerden jullie terug naar jullie eigen huis in Puerto Ordaz.*

*Samen met uw echtgenote en dochter S.P. verliet u Venezuela op 31 maart 2022. Jullie vlogen via Turkije en Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 2 april 2022. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 7 april 2022.*

*In mei 2022 werd uw echtgenote door een buurvrouw gebeld die vertelde dat er iemand aan uw huis aan het raam een foto had genomen.*

*Jullie dochter I.V., die reeds in België was, diende op 16 november 2022 ook een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: De paspoorten van u, uw echtgenote en uw dochter S.P., jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie dochters, de werkbadge van uw echtgenote, een klacht, drie foto's van de bedreiging die jullie ontvingen, nieuwsberichten en uw medische documenten.*

**B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*U verklaart dat uw problemen heeft met uw bloeddruk en dat u diabetes heeft, hier ook voor wordt behandeld, en voegt later ook nog toe dat u ook behandeld wordt bij de neuroloog voor zware hoofdpijnen en pijn aan uw linkeroog (CGVS, p. 2, p. 9). U bezorgt het CGVS in dit verband ook nog documenten. Uit deze documenten kan informatie worden afgeleid met betrekking tot uw gezondheidstoestand en medische afspraken die u*

heeft. Zo valt er in te lezen dat u hoge bloeddruk en diabetes heeft, hier medicatie voor neemt en hiervoor wordt opgevolgd. Uit deze documenten valt echter niet af te leiden dat u niet in staat zou zijn om coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen. Waar u zelf nog stelt dat het kan dat u door uw leeftijd niet altijd precies of duidelijk bent (CGVS, p. 2), moet worden vastgesteld dat u eveneens verklaarde dat het goed ging met u de dag van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2) en er evenmin uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat zou zijn om coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen. Integendeel, u wist concreet te antwoorden op de vraag wat uw volledige adres was (CGVS, p. 5), kon samenhangend antwoorden op de vraag om uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS, p. 9-11) en kon coherent vertellen over het werk van uw echtgenote (CGVS, p. 6).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenote D. C. G. H. (O.V. [...]; CG[...]). Gezien er ten aanzien van uw echtgenote een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenote is gebaseerd op de volgende motieven:

*“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.***

U verklaart verschillende keren aan marsen deelgenomen te hebben (CGVS, p. 7). Uw echtgenoot verklaart dat ook hij een viertal keer meedeed aan marsen (CGVS echtgenoot, p. 4), en ook uw dochter verklaart drie of vier keer deelgenomen te hebben aan marsen tussen 2019 en 2020 (CGVS dochter, p. 5).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten** van 8 december 2022 en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen.

Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

***U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw problemen had met de Venezolaanse autoriteiten.***

*Om te beginnen is uw echtgenoot tegenstrijdig over wanneer hij te weten kwam over uw problemen op het werk. Uw echtgenoot werd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers expliciet gevraagd waarom u berichten kreeg, waarop hij antwoordde dat u problemen had op het werk, maar u hem niet vertelde welke problemen omdat hij daar gevoelig aan is (CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 2, punt 5). Tijdens jullie persoonlijke onderhoud verklaarden jullie beiden echter dat u hem vertelde over de problemen die u kende op het werk op 16 februari 2022, toen jullie de dreigberichten vonden (CGVS, p. 18; CGVS echtgenoot, p. 13). Gewezen op zijn tegenstrijdigheid verklaart uw echtgenoot dat hij tijdens het eerste interview geen details heeft gegeven omdat het ging over uw problemen en het niet per se over zijn problemen ging (CGVS echtgenoot, p. 13). Deze uitleg kan absoluut niet overtuigen, gezien uw problemen op het werk de aanleiding waren van de problemen die geleid hebben tot jullie vertrek. Bovendien liet uw echtgenoot het niet enkel na hier over iets te zeggen, maar beweerde hij dat u het hem niet had vertelt. Dat uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij wist over uw problemen op het werk, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen.*

*Ook lieten u en uw echtgenoot het na te vermelden bij DVZ dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS vragenlijst, p. 1-2, punt 5; CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 1-2, punt 5). Nochtans koppelen jullie beiden jullie vrees bij terugkeer naar Venezuela hieraan (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 11). Bovendien kan uw echtgenoot niet concreet uitleggen hoe u wist dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS, p. 12), terwijl volgens uw verklaringen dit gewoon te lezen viel op uw intranet (CGVS, p. 13). Gezien jullie je vrees hieraan koppelen kan er van jullie verwacht worden dat jullie hierover spreken en uw echtgenoot dit ook weet te vertellen.*

*U beweert verder klacht te zijn gaan neerleggen over de problemen die u zou hebben gehad, en legt in dit verband een kopie hiervan neer (document 4). U stelt de feiten aan het CGVS echter heel anders voor dan hoe ze beschreven staan in deze klacht. Zo verklaart u in deze klacht dat uw superieuren u op een bedreigende manier dwongen om documenten te ondertekenen en contracten toe te wijzen waardoor procedures van striktheid worden overgeslagen. Het is opvallend dat u in deze klacht spreekt over superieuren, documenten en contracten – allemaal in het meervoud -, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud maar één concreet incident aanhaalt, mee bepaald het incident van 13 januari 2022 waarbij uw baas A. G. u vroeg een contract te ondertekenen (CGVS, p. 10-12, p. 13-14). Hierop gewezen stelt u eerst dat u dat gezegd heeft tegen de persoon die uw klacht noteerde en hij dat vervolgens ging onderzoeken, en vervolgens voegt u nog toe dat het zijn interpretatie ervan is (CGVS, p. 17-18). Deze klacht is echter gebaseerd op uw verklaringen, dat het dan de interpretatie zou zijn van de persoon die het noteerde is onafdoende als uitleg. U liet het bovendien ook na om in deze klacht de naam van uw baas te vermelden, of concreet te vermelden wanneer hij u iets gevraagd zou hebben. Als u werkelijk wilde dat deze klacht werd onderzocht, dan zijn deze gegevens echt wel een essentieel elementen om te vermelden.*

*Nog liet u in uw klacht optekenen dat er bij verschillende gelegenheden onbekenden naar uw huis zijn gekomen die u en uw gezin met vuurwapens bedreigden en zelfs in de lucht schoten voor uw huis. Nochtans vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook maar over één incident waarbij mensen naar uw huis kwamen (CGVS, p. 10-12, p.15). U maakte tijdens uw persoonlijke onderhoud bovendien ook nergens melding van een concrete dreiging met een vuurwapen naar u of een van uw gezinsleden, u verklaart enkel dat er werd geschoten en u achteraf van uw buurvrouw hoorde dat dit tegenover uw huis gebeurde (CGVS, p. 11, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat er in de bedreigingen tegen u zou zijn gezegd dat u werd achtervolgd en ze uw stappen volgden en dit betekent dat ze meerdere keren naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 18), is onafdoende. Er kan immers van u verwacht worden dat als u naar de politie stapt u de feiten ook correct weer geeft. U beweerde interpretatie verklaart bovendien ook niet waarom u in uw klacht liet optekenen dat ze u bedreigden met een vuurwapen.*

*Daarbij valt in deze klacht ook niets te lezen over de twee foto's met bedreigingen die ze zouden hebben achtergelaten. U liet daarentegen optekenen in uw klacht dat ze rondgingen met foto's van u op marsen, iets waar u dan weer niets van u vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud. U legt uit dat u wel gezegd had dat ze foto's van u hadden in marsen en u bedreigden (CGVS, p. 18), dit legt echter niet uit waarom u er niet concreet vertelde dat ze foto's van u hadden achtergelaten met de bedreiging aan uw huis. Evenmin weet u uit te leggen waarom u zei dat ze met foto's van u rondgingen. U kan slechts stellen dat u wist dat ze foto's van u hadden, die thuis hadden achtergelaten en u dus ook wist dat ze met foto's van u rondliepen (CGVS, p. 18). Dat u de feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate anders voorstelt als in de klacht die u neerlegt als bewijs van deze problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw problemen verder onderuit.*

*In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat u verder geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Hiernaar gevraagd stelt u dat u gewacht hebt tot ze u belden, of kwamen bezoeken (CGVS, p. 9). Als u echter werkelijk bedreigd werd omwille hiervan klacht ging indienen, is het weinig aannemelijk dat u vervolgens geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Uw gebrek aan interesse in het onderzoek naar uw klacht, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.*

*Verder legt u een aantal inconsistente verklaringen af tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo wordt u gevraagd om uw verblijfplaatsen te vermelden en er ook tijdelijke verblijfplaatsen of schuilplaatsen bij te vermelden. U rept hier echter met geen woord over uw verblijf bij uw zus in Ciudad Bolivar (CGVS, p. 4-5). Nochtans verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u naar aanleiding van de problemen naar uw ouderlijk huis in Ciudad Bolivar ging gedurende vier dagen (CGVS, p. 11). Ook op de vraag of er na uw vertrek nog iets opmerkelijks gebeurd is aan uw huis, beweert u van niet (CGVS, p. 5). Nochtans vertelt u later dan weer dat er een maand na uw vertrek een buurvrouw nog iemand aan uw huis zou hebben gezien (CGVS, p. 15). Dat u deze zaken niet spontaan vermeldt, plaatst uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven.*

*Er wordt u verder nog gevraagd hoe u uw tijd doorbracht in de periode tussen uw problemen en uw vertrek uit Venezuela. De vraag wordt u drie maal gesteld, maar u weet op geen enkel moment een concreet zicht te bieden op hoe u uw tijd doorbracht. u beperkt zich initieel tot uit te leggen dat u slechts eenmaal naar uw werk ging, en weet vervolgens nog toe te voegen dat u gewoon thuis was en niet wist wat er ging gebeuren. De vraag een derde maal gesteld, kan u nog vertellen dat u uw leven in een koffer moest inpakken omdat u wist dat u ging vertrekken (CGVS, p. 16, p. 18). De verklaringen over hoe u uw tijd doorbracht in deze periode zijn hoegenaamd niet doorleefd, dat u hier zo weinig over weet te vertellen, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.*

*Verder blijkt uw dochter er ook niet van op de hoogte dat u op uw werk werd aangesproken over de betoging waar u aan deel nam (CGVS dochter, p. 8-9). U plaatst de aanspreking door uw regionale manager over de mars waaraan uw deelnam echter zelf als deel van uw problemen (CGVS, p. 10-12). Dat uw dochter dan niet eens zou weten dat u hier over werd aangesproken, is niet aannemelijk.*

*Evenmin getuigt uw houding van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U beweert dat er Tupamaro's naar uw huis zijn gekomen en bedreigingen achterlieten. U zou eerst besloten hebben naar het huis van uw zus gaan, maar vervolgens zijn teruggekeerd naar uw eigen huis omdat u uw familie niet wilde blootstellen aan gevaar (CGVS, p. 11-12, p. 16). Dat u echter terugkeerde naar uw huis waar de Tupamaro's reeds waren langsgeslagen en bedreigingen hadden achtergelaten, getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat als de Tupamaro's u werkelijk wilden vermoorden, het niet aannemelijk is dat u zonder verdere problemen nog in uw eigen huis bent kunnen blijven wonen zonder dat er meer gebeurde, u nog zonder problemen nog een keer naar uw werk kon terugkeren en uw echtgenoot en dochter zonder problemen boodschappen konden gaan doen (CGVS, p. 15; CGVS dochter, p. 8). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw problemen niet ten goede.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de deelnames van u en uw echtgenoot aan een viertal massademonstraties en ook de deelname van uw dochter Ivana aan een viertal massademonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.*

*Uw dochter verklaart bovendien zelf nooit problemen te hebben ondervonden door het feit dat ze deelnam aan manifestaties (CGVS dochter, p. 5). U haalt verder geen problemen aan die uw familie ondervonden zou hebben na uw vertrek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie deelnames aan marsen.*

*De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter S., jullie identiteitskaarten, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw dochters hebben slechts betrekking op jullie identiteit en burgerlijke staat. De medische documenten van uw echtgenoot hebben louter betrekking op zijn gezondheidstoestand. De werkbadge kan verder enkel aantonen dat u gewerkt heeft voor CORPOELEC. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.*

*De nieuwsartikelen die u neerlegt betreffen slechts de algemene situatie in Venezuela en in het bedrijf waar u werkte, ze hebben echter geen betrekking op de persoonlijke problemen die u heeft gekend (CGVS, p. 10; CGVS echtgenoot, p. 8).*

De foto's die u neerlegt, kunnen verder ook niet dienen als bewijs. Er kan immers geen bewijswaarde worden toegekend aan foto's uit privébron daar zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat er op wordt afgebeeld. Daarbij kan de tekst die bij de foto's staat er door eender wie zijn opgeschreven. Bovendien bent u op de eerste foto niet duidelijk herkenbaar, en kan er van de tweede foto niet afgeleid worden dat deze zou genomen zijn op een betoging, zoals u beweert (CGVS, p. 9). Deze foto's kunnen dan ook niet dienen op bewijs van uw problemen."

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelerand die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende



elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi\\_focus\\_venezuela\\_situatieschets\\_20230808\\_0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en EUAA:

**Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een

zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat er ook ten aanzien van uw dochter I.V. B. G. (O.V. [...]; CG [...]) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De beslissing genomen ten aanzien van G.H., D.C., eerste verzoekster, luidt:

#### **“A. Feitenrelaas ([...])**

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op [...] oktober 1970 in Ciudad Bolivar in de staat Bolivar. U bent sinds 5 februari 1998 gehuwd met F. J. B. C. (O.V. [...]; CG [...]). Jullie hebben samen twee dochters, I.V. B. G. (O.V. [...]; CG [...]) en zus S.P. B. G. (O.V. [...]). In 2002 ging u met uw gezin wonen op het adres [...] in Puerto Ordaz in de staat Bolivar. In 2010 behaalde u een universitair diploma administratie. U hebt daarnaast ook een opleiding gevolgd om les te kunnen geven als docent. Sinds 8 november 2004 werkte u voor het staatsbedrijf Corpoelec. In 2020 werd u bazin van de aankoopafdeling. In 2021 verliet uw dochter, I., Venezuela om in België te werken als au pair.

Op 13 januari 2022 vroeg de algemene manager, A. G., van Corpoelec, die tevens deel uitmaakte van de SEBIN, u om naar zijn kantoor te komen en een contract te ondertekenen. U wilde het contract nalezen, maar hij nam het van u af en ging naar de laatste pagina waar u moest tekenen. U weigerde echter te tekenen zonder het te hebben nagelezen waarop hij u ervan beschuldigde niet mee te zijn met de revolutie, u niet voor de overheid kon werken en u er spijt van zou krijgen.

Op 21 januari 2022 nam u deel aan een betoging. U zei hier niets van op uw werk. De regionale manager vroeg vervolgens waar u was, en u zei dat u naar de mars was gegaan. Ze zei u dat het geen goed idee was. Op 11 februari 2022 was er opnieuw een mars, georganiseerd door de oppositie. U vroeg toen de toestemming om die ochtend niet naar kantoor te komen.

Op 15 februari 2022 's avonds hoorden jullie schoten. U wist eerst niet wat er gebeurde, maar u werd opgebeld door uw buurvrouw die u vertelde dat de Tupamaro's, een groep collectivo's, tegenover jullie huis aan het schieten waren en ze waarschuwde u dat u voorzichtig moest zijn. De volgende ochtend vond u buiten een papierbal met daarin foto's van u op de mars met daarbij een dreigende boodschap. U herinnerde zich het gesprek met uw baas en vertelde aan uw echtgenoot wat er had plaatsgevonden op uw werk. U besliste niet naar uw werk te gaan en belde om te zeggen dat u ziek was. U belde ook naar uw dochter in België om te vertellen wat er was gebeurd. Jullie gingen vervolgens naar Ciudad Bolivar naar uw ouderlijk huis. Op 17 februari 2022 dienden u en uw echtgenoot klacht in. Op 20 februari 2022 besloten jullie terug naar jullie huis te gaan om jullie familie niet in gevaar te brengen. Jullie besloten het land te verlaten en op 25 februari 2022 kocht u uw vliegtickets.

U verliet Venezuela op 31 maart 2022 met uw echtgenoot en dochter S.P.. Jullie vlogen via Turkije en Spanje naar België, waar jullie zijn aangekomen op 2 april 2022. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 7 april 2022.

Een maand na jullie aankomst in België liet een buurvrouw u weten dat ze een persoon met een camera had gezien aan het raam van uw huis.

Jullie dochter I.V. diende op 16 november 2022 ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter S.P., jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie dochters, uw werkbadge, een klacht, drie foto's van de bedreiging die jullie ontvingen, nieuwsberichten en medische documenten van uw echtgenoot.



## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

U verklaart verschillende keren aan marsen deelgenomen te hebben (CGVS, p. 7). Uw echtgenoot verklaart dat ook hij een viertal keer meedeed aan marsen (CGVS echtgenoot, p. 4), en ook uw dochter verklaart drie of vier keer deelgenomen te hebben aan marsen tussen 2019 en 2020 (CGVS dochter, p. 5).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten** van 8 december 2022 en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

**U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw problemen had met de Venezolaanse autoriteiten.**

Om te beginnen is uw echtgenoot tegenstrijdig over wanneer hij te weten kwam over uw problemen op het werk. Uw echtgenoot werd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers expliciet gevraagd waarom u berichten kreeg, waarop hij antwoordde dat u problemen had op het werk, maar u hem niet vertelde welke problemen omdat hij daar gevoelig aan is (CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 2, punt 5). Tijdens jullie persoonlijke onderhouds verklaarden jullie beiden echter dat u hem vertelde over de problemen die u kende op het werk op 16 februari 2022, toen jullie de dreigberichten vonden (CGVS, p. 18; CGVS echtgenoot, p. 13). Gewezen op zijn tegenstrijdigheid verklaart uw echtgenoot dat hij tijdens het eerste interview geen details heeft gegeven omdat het ging over uw problemen en het niet per se over zijn problemen ging (CGVS echtgenoot, p. 13). Deze uitleg kan absoluut niet overtuigen, gezien uw problemen op

het werk de aanleiding waren van de problemen die geleid hebben tot jullie vertrek. Bovendien liet uw echtgenoot het niet enkel na hier over iets te zeggen, maar beweerde hij dat u het hem niet had vertelt. Dat uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij wist over uw problemen op het werk, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen.

Ook lieten u en uw echtgenoot het na te vermelden bij DVZ dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS vragenlijst, p. 1-2, punt 5; CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 1-2, punt 5). Nochtans koppelen jullie beiden vrees bij terugkeer naar Venezuela hieraan (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 11). Bovendien kan uw echtgenoot niet concreet uitleggen hoe u wist dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS, p. 12), terwijl volgens uw verklaringen dit gewoon te lezen viel op uw intranet (CGVS, p. 13). Gezien jullie je vrees hieraan koppelen kan er van jullie verwacht worden dat jullie hierover spreken en uw echtgenoot dit ook weet te vertellen.

U beweert verder klacht te zijn gaan neerleggen over de problemen die u zou hebben gehad, en legt in dit verband een kopie hiervan neer (document 4). U stelt de feiten aan het CGVS echter heel anders voor dan hoe ze beschreven staan in deze klacht. Zo verklaart u in deze klacht dat uw superieuren u op een bedreigende manier dwongen om documenten te ondertekenen en contracten toe te wijzen waardoor procedures van striktheid worden overgeslagen. Het is opvallend dat u in deze klacht spreekt over superieuren, documenten en contracten – allemaal in het meervoud –, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud maar één concreet incident aanhaalt, mee bepaald het incident van 13 januari 2022 waarbij uw baas A. G. u vroeg een contract te ondertekenen (CGVS, p. 10-12, p. 13-14). Hierop gewezen stelt u eerst dat u dat gezegd heeft tegen de persoon die uw klacht noteerde en hij dat vervolgens ging onderzoeken, en vervolgens voegt u nog toe dat het zijn interpretatie ervan is (CGVS, p. 17-18). Deze klacht is echter gebaseerd op uw verklaringen, dat het dan de interpretatie zou zijn van de persoon die het noteerde is onafdoende als uitleg. U liet het bovendien ook na om in deze klacht de naam van uw baas te vermelden, of concreet te vermelden wanneer hij u iets gevraagd zou hebben. Als u werkelijk wilde dat deze klacht werd onderzocht, dan zijn deze gegevens echt wel een essentieel elementen om te vermelden.

Nog liet u in uw klacht optekenen dat er bij verschillende gelegenheden onbekenden naar uw huis zijn gekomen die u en uw gezin met vuurwapens bedreigden en zelfs in de lucht schoten voor uw huis. Nochtans vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook maar over één incident waarbij mensen naar uw huis kwamen (CGVS, p. 10-12, p.15). U maakte tijdens uw persoonlijke onderhoud bovendien ook nergens melding van een concrete dreiging met een vuurwapen naar u of een van uw gezinsleden, u verklaart enkel dat er werd geschoten en u achteraf van uw buurvrouw hoorde dat dit tegenover uw huis gebeurde (CGVS, p. 11, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat er in de bedreigingen tegen u zou zijn gezegd dat u werd achtervolgd en ze uw stappen volgden en dit betekent dat ze meerdere keren naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 18), is onafdoende. Er kan immers van u verwacht worden dat als u naar de politie stapt u de feiten ook correct weer geeft. U beweerde interpretatie verklaart bovendien ook niet waarom u in uw klacht liet optekenen dat ze u bedreigden met een vuurwapen.

Daarbij valt in deze klacht ook niets te lezen over de twee foto's met bedreigingen die ze zouden hebben achtergelaten. U liet daarentegen optekenen in uw klacht dat ze rondgingen met foto's van u op marsen, iets waar u dan weer niets van u vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud. U legt uit dat u wel gezegd had dat ze foto's van u hadden in marsen en u bedreigden (CGVS, p. 18), dit legt echter niet uit waarom u er niet concreet vertelde dat ze foto's van u hadden achtergelaten met de bedreiging aan uw huis. Evenmin weet u uit te leggen waarom u zei dat ze met foto's van u rondgingen. U kan slechts stellen dat u wist dat ze foto's van u hadden, die thuis hadden achtergelaten en u dus ook wist dat ze met foto's van u rondliepen (CGVS, p. 18). Dat u de feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate anders voorstelt als in de klacht die u neerlegt als bewijs van deze problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw problemen verder onderuit.

In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat u verder geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Hiernaar gevraagd stelt u dat u gewacht hebt tot ze u belden, of kwamen bezoeken (CGVS, p. 9). Als u echter werkelijk bedreigd werd omwille hiervan klacht ging indienen, is het weinig aannemelijk dat u vervolgens geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Uw gebrek aan interesse in het onderzoek naar uw klacht, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder legt u een aantal inconsistente verklaringen af tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo wordt u gevraagd om uw verblijfplaatsen te vermelden en er ook tijdelijke verblijfplaatsen of schuilplaatsen bij te vermelden. U rept hier echter met geen woord over uw verblijf bij uw zus in Ciudad Bolivar (CGVS, p. 4-5). Nochtans verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u naar aanleiding van de problemen naar uw ouderlijk huis in Ciudad Bolivar ging gedurende vier dagen (CGVS, p. 11). Ook op de vraag of er na uw vertrek nog iets opmerkelijks gebeurd is aan uw huis, beweert u van niet (CGVS, p. 5). Nochtans vertelt u later dan weer

*dat er een maand na uw vertrek een buurvrouw nog iemand aan uw huis zou hebben gezien (CGVS, p. 15). Dat u deze zaken niet spontaan vermeldt, plaatst uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven.*

*Er wordt u verder nog gevraagd hoe u uw tijd doorbracht in de periode tussen uw problemen en uw vertrek uit Venezuela. De vraag wordt u drie maal gesteld, maar u weet op geen enkel moment een concreet zicht te bieden op hoe u uw tijd doorbracht. u beperkt zich initieel tot uit te leggen dat u slechts eenmaal naar uw werk ging, en weet vervolgens nog toe te voegen dat u gewoon thuis was en niet wist wat er ging gebeuren. De vraag een derde maal gesteld, kan u nog vertellen dat u uw leven in een koffer moest inpakken omdat u wist dat u ging vertrekken (CGVS, p. 16, p. 18). De verklaringen over hoe u uw tijd doorbracht in deze periode zijn hoegenaamd niet doorleefd, dat u hier zo weinig over weet te vertellen, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.*

*Verder blijkt uw dochter er ook niet van op de hoogte dat u op uw werk werd aangesproken over de betoging waar u aan deel nam (CGVS dochter, p. 8-9). U plaatst de aanspreking door uw regionale manager over de mars waaraan uw deelnam echter zelf als deel van uw problemen (CGVS, p. 10-12). Dat uw dochter dan niet eens zou weten dat u hier over werd aangesproken, is niet aannemelijk.*

*Evenmin getuigt uw houding van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U beweert dat er Tupamaro's naar uw huis zijn gekomen en bedreigingen achterlieten. U zou eerst besloten hebben naar het huis van uw zus gaan, maar vervolgens zijn teruggekeerd naar uw eigen huis omdat u uw familie niet wilde blootstellen aan gevaar (CGVS, p. 11-12, p. 16). Dat u echter terugkeerde naar uw huis waar de Tupamaro's reeds waren langsgekomen en bedreigingen hadden achtergelaten, getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat als de Tupamaro's u werkelijk wilden vermoorden, het niet aannemelijk is dat u zonder verdere problemen nog in uw eigen huis bent kunnen blijven wonen zonder dat er meer gebeurde, u nog zonder problemen nog een keer naar uw werk kon terugkeren en uw echtgenoot en dochter zonder problemen boodschappen konden gaan doen (CGVS, p. 15; CGVS dochter, p. 8). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw problemen niet ten goede.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de deelnames van u en uw echtgenoot aan een viertal massademonstraties en ook de deelname van uw dochter Ivana aan een viertal massademonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.*

*Uw dochter verklaart bovendien zelf nooit problemen te hebben ondervonden door het feit dat ze deelnam aan manifestaties (CGVS dochter, p. 5). U haalt verder geen problemen aan die uw familie ondervonden zou hebben na uw vertrek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie deelnames aan marsen.*

*De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter S., jullie identiteitskaarten, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw dochters hebben slechts betrekking op jullie identiteit en burgerlijke staat. De medische documenten van uw echtgenoot hebben louter betrekking op zijn gezondheidstoestand. De werkbadge kan verder enkel aantonen dat u gewerkt heeft voor CORPOELEC. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.*

*De nieuwsartikelen die u neerlegt betreffen slechts de algemene situatie in Venezuela en in het bedrijf waar u werkte, ze hebben echter geen betrekking op de persoonlijke problemen die u heeft gekend (CGVS, p. 10; CGVS echtgenoot, p. 8).*

*De foto's die u neerlegt, kunnen verder ook niet dienen als bewijs. Er kan immers geen bewijswaarde worden toegekend aan foto's uit privébron daar zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat er op wordt afgebeeld. Daarbij kan de tekst die bij de foto's staat er door eender wie zijn opgeschreven. Bovendien bent u op de eerste foto niet duidelijk herkenbaar, en kan er van de tweede foto niet afgeleid worden dat deze zou genomen zijn op een betoging, zoals u beweert (CGVS, p. 9). Deze foto's kunnen dan ook niet dienen op bewijs van uw problemen.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

*zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

*Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.***

*In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.*

*Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat er ook ten aanzien van uw echtgenoot F. J. B. C. (O.V. [...]; CG [...]) en uw dochter I.V. B. G. (O.V. [...]; CG [...]) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

*De bestreden beslissing genomen ten aanzien van B.G., I.V., tweede verzoekster, luidt:*

#### **“A. Feitenrelaas (CG [...])**

*U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] juli 1998 in de stad Puerto Ordaz in de deelstaat Bolivar, waar u heel uw leven hebt verbleven op het adres [...] samen met uw vader F.*

*J. B. C. (O.V. [...]; CG [...]), uw moeder D. C. G. H. (O.V. [...]; CG [...]) en zus S.P. B. G. (O.V. [...]). U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond in 2015 en begon vervolgens aan universitaire studies industrieel ingenieur, maar u hebt deze niet afgerond. U werkte daarnaast als naaister. U nam vier maal drie of vier keer deel aan een mars in Venezuela. Uw moeder werkte sinds 2002 voor het staatsbedrijf CORPOELEC, en sinds 2020 was ze er de verantwoordelijke van een aankoopafdeling.*

*U verliet Venezuela op 7 november 2021 om in België te werken als au pair. U bent via de Dominicaanse Republiek naar België gevolgen, waar u bent aangekomen op 8 november 2021.*

*Op 13 januari 2022 wilde de algemene manager van uw moeder, A. G., dat ze een contract tekende zonder de correcte procedures te volgen. Uw moeder weigerde dit, waarop haar baas kwaad werd, haar ervan beschuldigde niet mee te werken met de revolutie en tegen de regering te zijn. Hij dreigde dat ze er spijt van zou krijgen.*

*Op 15 februari 2022 kwamen 's avonds de colectivo's van de Tupamaro's naar het huis van uw familie en begonnen te schieten. Na enkele minuten belde de buurvrouw om te vertellen dat ze had gezien dat het recht tegenover jullie huis was gebeurd. De volgende dag vond uw moeder een papieren prop aan de parking van uw huis met daarin twee foto's van uw moeder met bedreigingen dat ze in de gaten werd gehouden en gevolgd werd. Uw moeder vertelde hierna ook aan uw vader over de problemen die ze had gehad op het werk met haar baas. Uw moeder belde u die dag ook om te vertellen wat er was gebeurd. Uw moeder, vader en zus gingen die dag ook naar Ciudad Bolivar naar het ouderlijk huis van uw moeder. De volgende dag gingen uw ouders klacht indienen. Op zondag keerden uw ouders terug naar huis, omdat ze hun familie niet in gevaar wilde brengen. Uw moeder vertelde u de volgende dag dat ze erover aan het denken waren om Venezuela te verlaten. U zocht geschikte vluchten, waarop uw moeder vliegtickets ging kopen. Uw moeder ging vervolgens enkel nog naar buiten op 25 februari 2022 om haar vakantie aan te vragen. Uw vader en uw zus gingen soms wel nog naar buiten, waarbij uw zus het gevoel had dat ze werd gevolgd. Uw ouders en zus reisden vervolgens op 31 maart 2022 van Venezuela naar België en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 7 april 2022. Een maand nadat ze in België waren aangekomen liet een buurvrouw weten dat er nog een man aan het huis was verschenen om foto's te nemen.*

*U diende zelf een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2022.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een werkbadge van uw moeder, foto's, de klacht die uw moeder indiende bij de politie, nieuwsberichten, uw Belgische verblijfstitel en medische documenten van uw vader.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw moeder D. C. G. H. (O.V. [...]; CG [...]). Gezien er ten aanzien van uw moeder een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op de volgende motieven:*

*“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.***



*U verklaart verschillende keren aan marsen deelgenomen te hebben (CGVS, p. 7). Uw echtgenoot verklaart dat ook hij een viertal keer meedeed aan marsen (CGVS echtgenoot, p. 4), en ook uw dochter verklaart drie of vier keer deelgenomen te hebben aan marsen tussen 2019 en 2020 (CGVS dochter, p. 5).*

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten** van 8 december 2022 en **EUAA: Venezuela***

*Country Focus van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.*

*Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.*

*Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.*

***U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw problemen had met de Venezolaanse autoriteiten.***

*Om te beginnen is uw echtgenoot tegenstrijdig over wanneer hij te weten kwam over uw problemen op het werk. Uw echtgenoot werd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers expliciet gevraagd waarom u berichten kreeg, waarop hij antwoordde dat u problemen had op het werk, maar u hem niet vertelde welke problemen omdat hij daar gevoelig aan is (CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 2, punt 5). Tijdens jullie persoonlijke onderhoud verklaarden jullie beiden echter dat u hem vertelde over de problemen die u kende op het werk op 16 februari 2022, toen jullie de dreigberichten vonden (CGVS, p. 18; CGVS echtgenoot, p. 13). Gewezen op zijn tegenstrijdigheid verklaart uw echtgenoot dat hij tijdens het eerste interview geen details heeft gegeven omdat het ging over uw problemen en het niet per se over zijn problemen ging (CGVS echtgenoot, p. 13). Deze uitleg kan absoluut niet overtuigen, gezien uw problemen op het werk de aanleiding waren van de problemen die geleid hebben tot jullie vertrek. Bovendien liet uw echtgenoot het niet enkel na hier over iets te zeggen, maar beweerde hij dat u het hem niet had verteld. Dat uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij wist over uw problemen op het werk, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen.*

*Ook lieten u en uw echtgenoot het na te vermelden bij DVZ dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS vragenlijst, p. 1-2, punt 5; CGVS vragenlijst echtgenoot, p. 1-2, punt 5). Nochtans koppelen jullie beiden jullie vrees bij terugkeer naar Venezuela hieraan (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 11). Bovendien kan uw echtgenoot niet concreet uitleggen hoe u wist dat uw baas deel uitmaakte van de SEBIN (CGVS, p. 12), terwijl volgens uw verklaringen dit gewoon te lezen viel op uw intranet (CGVS, p. 13). Gezien jullie je vrees hieraan koppelen kan er van jullie verwacht worden dat jullie hierover spreken en uw echtgenoot dit ook weet te vertellen.*

*U beweert verder klacht te zijn gaan neerleggen over de problemen die u zou hebben gehad, en legt in dit verband een kopie hiervan neer (document 4). U stelt de feiten aan het CGVS echter heel anders voor dan hoe ze beschreven staan in deze klacht. Zo verklaart u in deze klacht dat uw superieuren u op een bedreigende manier dwongen om documenten te ondertekenen en contracten toe te wijzen waardoor*

*procedures van striktheid worden overgeslagen. Het is opvallend dat u in deze klacht spreekt over superieuren, documenten en contracten – allemaal in het meervoud –, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud maar één concreet incident aanhaalt, mee bepaald het incident van 13 januari 2022 waarbij uw baas A. G. u vroeg een contract te ondertekenen (CGVS, p. 10-12, p. 13-14). Hierop gewezen stelt u eerst dat u dat gezegd heeft tegen de persoon die uw klacht noteerde en hij dat vervolgens ging onderzoeken, en vervolgens voegt u nog toe dat het zijn interpretatie ervan is (CGVS, p. 17-18). Deze klacht is echter gebaseerd op uw verklaringen, dat het dan de interpretatie zou zijn van de persoon die het noteerde is onafdoende als uitleg. U liet het bovendien ook na om in deze klacht de naam van uw baas te vermelden, of concreet te vermelden wanneer hij u iets gevraagd zou hebben. Als u werkelijk wilde dat deze klacht werd onderzocht, dan zijn deze gegevens echt wel een essentieel elementen om te vermelden.*

*Nog liet u in uw klacht optekenen dat er bij verschillende gelegenheden onbekenden naar uw huis zijn gekomen die u en uw gezin met vuurwapens bedreigden en zelfs in de lucht schoten voor uw huis. Nochtans vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook maar over één incident waarbij mensen naar uw huis kwamen (CGVS, p. 10-12, p.15). U maakte tijdens uw persoonlijke onderhoud bovendien ook nergens melding van een concrete dreiging met een vuurwapen naar u of een van uw gezinsleden, u verklaart enkel dat er werd geschoten en u achteraf van uw buurvrouw hoorde dat dit tegenover uw huis gebeurde (CGVS, p. 11, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat er in de bedreigingen tegen u zou zijn gezegd dat u werd achtervolgd en ze uw stappen volgden en dit betekent dat ze meerdere keren naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 18), is onafdoende. Er kan immers van u verwacht worden dat als u naar de politie stapt u de feiten ook correct weer geeft. U beweerde interpretatie verklaart bovendien ook niet waarom u in uw klacht liet optekenen dat ze u bedreigden met een vuurwapen.*

*Daarbij valt in deze klacht ook niets te lezen over de twee foto's met bedreigingen die ze zouden hebben achtergelaten. U liet daarentegen optekenen in uw klacht dat ze rondgingen met foto's van u op marsen, iets waar u dan weer niets van u vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud. U legt uit dat u wel gezegd had dat ze foto's van u hadden in marsen en u bedreigden (CGVS, p. 18), dit legt echter niet uit waarom u er niet concreet vertelde dat ze foto's van u hadden achtergelaten met de bedreiging aan uw huis. Evenmin weet u uit te leggen waarom u zei dat ze met foto's van u rondgingen. U kan slechts stellen dat u wist dat ze foto's van u hadden, die thuis hadden achtergelaten en u dus ook wist dat ze met foto's van u rondliepen (CGVS, p. 18). Dat u de feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate anders voorstelt als in de klacht die u neerlegt als bewijs van deze problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw problemen verder onderuit.*

*In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat u verder geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Hiernaar gevraagd stelt u dat u gewacht hebt tot ze u belden, of kwamen bezoeken (CGVS, p. 9). Als u echter werkelijk bedreigd werd omwille hiervan klacht ging indienen, is het weinig aannemelijk dat u vervolgens geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen. Uw gebrek aan interesse in het onderzoek naar uw klacht, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.*

*Verder legt u een aantal inconsistente verklaringen af tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo wordt u gevraagd om uw verblijfplaatsen te vermelden en er ook tijdelijke verblijfplaatsen of schuilplaatsen bij te vermelden. U rept hier echter met geen woord over uw verblijf bij uw zus in Ciudad Bolivar (CGVS, p. 4-5). Nochtans verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u naar aanleiding van de problemen naar uw ouderlijk huis in Ciudad Bolivar ging gedurende vier dagen (CGVS, p. 11). Ook op de vraag of er na uw vertrek nog iets opmerkelijks gebeurd is aan uw huis, beweert u van niet (CGVS, p. 5). Nochtans vertelt u later dan weer dat er een maand na uw vertrek een buurvrouw nog iemand aan uw huis zou hebben gezien (CGVS, p. 15). Dat u deze zaken niet spontaan vermeldt, plaatst uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven.*

*Er wordt u verder nog gevraagd hoe u uw tijd doorbracht in de periode tussen uw problemen en uw vertrek uit Venezuela. De vraag wordt u drie maal gesteld, maar u weet op geen enkel moment een concreet zicht te bieden op hoe u uw tijd doorbracht. u beperkt zich initieel tot uit te leggen dat u slechts eenmaal naar uw werk ging, en weet vervolgens nog toe te voegen dat u gewoon thuis was en niet wist wat er ging gebeuren.*

*De vraag een derde maal gesteld, kan u nog vertellen dat u uw leven in een koffer moest inpakken omdat u wist dat u ging vertrekken (CGVS, p. 16, p. 18). De verklaringen over hoe u uw tijd doorbracht in deze periode zijn hoegenaamd niet doorleefd, dat u hier zo weinig over weet te vertellen, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.*

*Verder blijkt uw dochter er ook niet van op de hoogte dat u op uw werk werd aangesproken over de betoging waar u aan deel nam (CGVS dochter, p. 8-9). U plaatst de aanspreking door uw regionale manager over de mars waaraan uw deelnam echter zelf als deel van uw problemen (CGVS, p. 10-12). Dat uw dochter dan niet eens zou weten dat u hier over werd aangesproken, is niet aannemelijk.*

Evenmin getuigt uw houding van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U beweert dat er Tupamaro's naar uw huis zijn gekomen en bedreigingen achterlieten. U zou eerst besloten hebben naar het huis van uw zus gaan, maar vervolgens zijn teruggekeerd naar uw eigen huis omdat u uw familie niet wilde blootstellen aan gevaar (CGVS, p. 11-12, p. 16). Dat u echter terugkeerde naar uw huis waar de Tupamaro's reeds waren langsgeslagen en bedreigingen hadden achtergelaten, getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat als de Tupamaro's u werkelijk wilden vermoorden, het niet aannemelijk is dat u zonder verdere problemen nog in uw eigen huis bent kunnen blijven wonen zonder dat er meer gebeurde, u nog zonder problemen nog een keer naar uw werk kon terugkeren en uw echtgenoot en dochter zonder problemen boodschappen konden gaan doen (CGVS, p. 15; CGVS dochter, p. 8). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw problemen niet ten goede.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de deelnames van u en uw echtgenoot aan een viertal massademonstraties en ook de deelname van uw dochter Ivana aan een viertal massademonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uw dochter verklaart bovendien zelf nooit problemen te hebben ondervonden door het feit dat ze deelnam aan manifestaties (CGVS dochter, p. 5). U haalt verder geen problemen aan die uw familie ondervonden zou hebben na uw vertrek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie deelnames aan marsen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter S., jullie identiteitskaarten, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw dochters hebben slechts betrekking op jullie identiteit en burgerlijke staat. De medische documenten van uw echtgenoot hebben louter betrekking op zijn gezondheidstoestand. De werkbadge kan verder enkel aantonen dat u gewerkt heeft voor CORPOELEC. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De nieuwsartikelen die u neerlegt betreffen slechts de algemene situatie in Venezuela en in het bedrijf waar u werkte, ze hebben echter geen betrekking op de persoonlijke problemen die u heeft gekend (CGVS, p. 10; CGVS echtgenoot, p. 8).

De foto's die u neerlegt, kunnen verder ook niet dienen als bewijs. Er kan immers geen bewijswaarde worden toegekend aan foto's uit privébron daar zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat er op wordt afgebeeld. Daarbij kan de tekst die bij de foto's staat er door eender wie zijn opgeschreven. Bovendien bent u op de eerste foto niet duidelijk herkenbaar, en kan er van de tweede foto niet afgeleid worden dat deze zou genomen zijn op een betoging, zoals u beweert (CGVS, p. 9). Deze foto's kunnen dan ook niet dienen op bewijs van uw problemen."

De overige documenten die u zelf neerlegt, meer bepaald uw paspoort, uw identiteitskaart en uw Belgische verblijfstitel, hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw eerdere verblijfsstatus in België, deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat er ook ten aanzien van uw vader F. J. B. C. (O.V. [...]; CG [...]) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

### **2. Over de rechtspleging**

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

### **3. Het verzoekschrift**

3.1. In een enig middel voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’).

Verzoekers betogen dat volgens artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die door de verzoekers werd voorgelegd en dat dit *in casu* niet correct werd gedaan. Er werd een manifeste appreciatiefout begaan doordat de commissaris-generaal steeds de voor verzoekers nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de feiten.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, stellen verzoekers vooreerst dat de bestreden beslissingen voornamelijk gebaseerd zijn op inconsistenties met het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') en inconsistenties met de ingediende klacht. Zij benadrukken dat zij volledig consistent zijn over de details die de realiteit van hun verhaal aantonen, bijvoorbeeld het gegeven dat eerste verzoekster om vakantie ging vragen en niet om haar ontslag; het feit dat eerste verzoekster zich op 15 februari 2022 voor de laatste keer fysiek voor het werk meldde, het feit dat zij heeft deelgenomen aan de betogingen van 21 januari en 11 februari 2022, de beschrijving van de gebeurtenis van 13 januari 2022 en het feit dat het een transformatiecontract betrof, de beschrijving van de gebeurtenis op 15 februari 2022, de algemene informatie over het werk van eerste verzoekster en de belangrijke data en namen van personen in het algemeen. Zij menen dat al deze factoren er toe hadden moeten leiden dat het CGVS geloof hechtte aan de problemen die verzoekers ondervonden en het risico op vervolging bij terugkeer erkende.

Wat betreft de incoherenties met de interviews bij de DVZ argumenteren verzoekers ten eerste dat met betrekking tot dit interview de raadvrouw van de familie een email stuurde op 27 januari 2023 (stuk 5) om het CGVS te waarschuwen dat het onderhoud bij de DVZ niet goed was verlopen. Zij stelde dat de ambtenaar agressief was en dat hen niet de tijd werd gegeven om alle vragen gedetailleerd te beantwoorden en bovendien verklaarden alle drie de verzoekers dat hun verklaringen aan het einde van het gesprek met de DVZ niet waren teruggelezen en hun dochter zei dat de interviewer haar vertelde dat ze geen risico loopt. Wat betreft de verklaring van verzoeker dat hij niet op de hoogte was van de problemen van zijn echtgenote, is dit volgens verzoekers duidelijk een vertaalprobleem aangezien hij bedoelde dat hij niet op de hoogte was van de problemen van zijn echtgenote op het moment dat zij de berichten ontvingen aangezien dat de dag was waarop zijn echtgenote hem vertelde over de problemen op haar werk. Hij was dus niet op de hoogte van de problemen op het ogenblik van dat zij de dreigbrieven ontvingen, maar wel op het ogenblik van het DVZ-gesprek. Bovendien heeft hij aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat het verhoor kort was en dat hij niet in detail is getreden omdat de problemen vooral zijn vrouw betroffen. Ten derde gaat het CGVS te ver volgens verzoekers waar wordt gesteld dat noch verzoeker noch eerste verzoekster gezegd hebben dat haar baas deel uitmaakte van SEBIN aangezien ook het CGVS weet dat het interview bij de DVZ te kort is en het niet mogelijk is om in detail te treden en bovendien hebben ze geen tijd gehad om alle gewenste informatie te geven aangezien het interview bij de DVZ niet goed verliep zoals reeds aangegeven (stuk 5). Verder is het CGVS weer abusief waar het stelt dat verzoeker niet kan uitleggen hoe eerste verzoekster weet dat haar baas deel uitmaakt van SEBIN, nu zij dit weet via het intranet van haar werk en verzoeker verklaarde dat zij dit van haar werk weet.

Wat betreft de ingediende klacht betogen verzoekers dat verzoekster en haar raadvrouw hebben duidelijk gezegd dat dit de interpretatie was van de agent die de klacht had opgenomen.

Zij legde haar verhaal gedurende ongeveer twintig tot dertig minuten uit terwijl de klacht letterlijk twee zinnen lang is. Verzoekers menen dat het volstrekt onredelijk is dat het CGVS beweert dat de verklaringen in de klacht een letterlijke transcriptie zijn van de mondelinge verklaringen op het politiebureau. Verzoekster heeft ook andere elementen zoals de naam van haar baas, de manier waarop hij haar heeft bedreigd en dat zij twee dreigfoto's zijn ontvangen, vermeld op het politiebureau maar deze zijn eenvoudigweg niet getranscribeerd. Verzoekers menen dat de analyse van deze klacht in de bestreden beslissingen niet relevant is om hun asiolverhaal in diskrediet te brengen. Tenslotte wordt geen rekening gehouden met de ernstige corruptieproblemen in Venezuela, stellen verzoekers die ook menen dat de politieagent er geen belang bij had om de baas van eerste verzoekster te noemen, hoewel hij een belangrijk persoon is en dus zijn hiërarchische meerdere. Ten tweede betogen verzoekers dat eerste verzoekster haar contactgegevens en adres had achtergelaten bij de politie en op een telefoontje wachtte en gezien de traagheid van de administratie had het geen zin om het politiebureau te bellen en het CGVS moet er ook rekening mee houden dat verzoekers na het indienen van de klacht het land snel verlieten.

Wat de tegenstrijdigheden betreft in de verklaringen van eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud betoogt verzoekster dat zij niet vermeldde dat zij vier dagen bij haar zus had gewoond omdat zij dacht dat zij haar officiële adressen moest opgeven, een fout die door veel asielzoekers wordt gemaakt wanneer hen gevraagd wordt naar hun verblijfplaatsen. Verder begreep zij de vraag over de bezoeken aan de omgeving van hun huis nadat ze vertrokken waren niet in deze zin en is dit duidelijk een vertaalprobleem aangezien haar werd gevraagd of er iets opmerkelijk met hun huis was gebeurd sinds hun vertrek. Zij dacht dat haar werd gevraagd of er iets met hun huis was gebeurd, met name of het beschadigd was, en antwoordde daarom negatief.

Wat haar verklaringen over hoe zij de tijd tussen haar problemen op het werk en haar vertrek uit het land heeft doorgebracht, is eerste verzoekster verbaasd over dit verwijt van het CGVS omdat zij eenvoudigweg niet meer kan beschrijven hoe zij deze maand heeft doorgebracht. Zij kookte, maakte schoon, pakte haar koffers etc. Zij ziet niet in hoe zij haar dagelijks leven kan beschrijven zonder vaag te zijn omdat ze niet veel deed.

Tweede verzoekster benadrukt dat zij al in België was toen de problemen zich voordeden en dat zij dus van op afstand zich op de hoogte heeft gehouden en toen haar ouders hier in België kwamen. Het is onredelijk



van tweede verzoekster te vragen dat zij op de hoogte is van alle problemen en gesprekken die haar moeder heeft gehad, vooral gezien alle informatie die ze tijdens haar onderhoud heeft kunnen geven. Bovendien veroorzaakte de weigering van eerste verzoekster om het contract te tekenen op 13 januari 2022 en dat is het belangrijkste van hun verhaal.

Voorts betogen verzoekers dat eerste verzoekster goed uitlegde dat ze haar zus niet in gevaar wilde brengen en dat zij tijdelijk daarheen was gegaan omdat ze bang was geworden na de schoten op haar huis en de dreigbrieven. Zij keerde voor een maand en een aantal dagen terug naar huis omdat ze nergens anders heen kon en het feit dat zij gedurende deze periode niet werd aangevallen betekent niet dat er geen dreiging was. Zij konden ook niet weten wanneer zij opnieuw zouden aangevallen worden hadden geen andere keuze dan ondergedoken te leven in hun huis in die periode.

Met betrekking tot de neergelegde nieuwsartikels stellen verzoekers dat deze weliswaar geen betrekking hebben op hen persoonlijk, maar vermelden wel de onderneming Corpoelec, waar eerste verzoekster werkte en de vele problemen in verband met corruptie. Deze informatie heeft dus betrekking op de corruptieproblemen binnen haar onderneming en op de personen die reeds zijn bedreigd omdat zij deze corruptie aan het licht hebben gebracht. Zij betogen voorts: *“Bijvoorbeeld gaat het artikel ‘EEUU ofrece recompensa de \$5 millones por captura de M. D. y L. G.’ over de voormalige voorzitter van Corpoelec tot 2019, E. J. L. G., die betrokken was bij een corruptieschandaal. Een andere artikel ‘Cómo funcionó el mecanismo de corrupción en corpoelec?’ gaat over de corruptie in het bedrijf Corpoelec. Het artikel ‘Trabajadores de Corpoelec guardan silencio sobre apagón nacional en medio de persecución’ worden bijvoorbeeld verschillende medewerkers genoemd die tegenover de pers verklaringen hebben afgelegd waarin ze de corruptie binnen Corpoelec aan de kaak stelden, en die vervolgens in de problemen zijn gekomen. De ingediende Instagram-post had betrekking op een ingénieur die voor Corpoelec werkte en die werd vermoord. Al deze artikelen en elementen hadden het CGVS er dus toe moeten brengen om de vrees van verzoekers als bewezen te beschouwen, namelijk dat Mevrouw G. H. niet wilde deelnemen aan de corruptie binnen haar bedrijf en vervolgens werd bedreigd.”*

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet betogen verzoekers dat het geheel van hun individuele omstandigheden en de bedreigingen en aanvallen waarvan zij reeds het slachtoffer werden als ernstige schade kan worden beschouwd. Bovendien is de situatie in Venezuela zeer precair, zijn er water- en elektriciteitsstoringen en is het gezondheidssysteem gebrekkig terwijl andere bronnen getuigen van de precaire situatie waarin de Venezolanen leven.

Zij citeren uit Human Rights Watch, *“Venezuela. World report 2023: Events of 2022”*, januari 2023 (internetlink) en stellen dat zij in geval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers vragen te worden erkend als vluchtelingen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen, de aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik en een email van verzoekers advocate van 27 januari 2023 aan het CGVS toe aan het verzoekschrift.

#### 4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 15 april 2025 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht: Cedoca, *“COI Focus Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten”* van 10 december 2024; Cedoca, *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 26 september 2024 (internetlink), EUAA, *“Venezuela Country Focus”* van november 2023 (internetlink) en Cedoca, *“COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie”* van 13 mei 2024 (internetlink).

4.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een psychologisch verslag voor B.G.S.P. wordt neergelegd.

#### 5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 1 van Richtlijn 2011/95 EU bepaalt: *“In deze richtlijn gelden de volgende definities:*

*(...) d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;”*

6.2. Verzoekers verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun beschermingsverzoeken hun Venezolaanse paspoorten hun identiteitskaarten en geboorteaktes van tweede verzoekster en de minderjarige dochter van eerste verzoekster en verzoeker neer (AD verzoekers, documenten). Hun identiteit en Venezolaanse nationaliteit worden niet betwist, noch hun verklaringen dat zij tot voor hun vertrek uit Venezuela in de deelstaat Bolivar woonden.

6.3. Verzoekers vrezen vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en colectivos in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van de weigering door eerste verzoekster om een contract te tekenen in haar hoedanigheid van hoofd van de aankoopafdeling van het staatsbedrijf Corpoelec. De Raad verwijst voor een samenvatting van de aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de respectievelijke beslissingen genomen ten aanzien van de drie verzoekers. Zij maken hierover geen opmerkingen.

6.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de beschermingsverzoeken van verzoeker en tweede verzoekster volledig zijn gebaseerd op de feiten en vervolgingsvrees die door eerste verzoekster zijn naar voren gebracht. Zij vermelden geen andere vervolgingsfeiten die specifiek op hen betrekking hebben dan diegene die door eerste verzoekster naar voren zijn gebracht. Tweede verzoekster verbleef op het ogenblik dat de beweerde feiten zich voordeden op grond waarvan verzoeker en eerste verzoekster beslisten om Venezuela te verlaten, reeds in België. Tweede verzoekster verliet Venezuela in november 2021 omdat zij in België als au pair meisje kon werken. Zij keerde sindsdien niet meer terug naar Venezuela en diende pas in november 2022 een verzoek om internationale bescherming in, zeven maanden nadat verzoeker en eerste verzoekster een verzoek om internationale bescherming indienden. De vervolgingsfeiten die door eerste verzoekster naar voren zijn gebracht zijn dateren van na het vertrek van tweede verzoekster uit Venezuela zodat haar verklaringen over de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienden noodzakelijkerwijze zijn gebaseerd op de informatie die zij heeft gekregen van haar vader en moeder.

6.3.2. Volgens haar verklaringen werkte eerste verzoekster voor haar vertrek voor het staatsbedrijf Corpoelec en klom er op tot hoofd van de aankoopafdeling. Zij begon voor het bedrijf te werken in 2004 en werkte er tot 15 februari 2022. Volgens haar verklaringen nam zij nooit officieel ontslag, maar besliste zij na 15 februari 2022 niet meer naar haar werk te gaan (NPO eerste verzoekster, p. 5-6, 7). Ter ondersteuning van haar verzoek legde zij onder meer een originele badge van haar werk neer (AD verzoekster, documenten, stuk 7). Verzoekster legde ook een aantal persartikels neer met betrekking tot dit bedrijf. Hiervan werd geen vertaling bijgebracht door verzoekster maar verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud wel gevraagd waarom zij deze neerlegt. Verzoekster verklaart hierover dat deze artikels worden neergelegd *“zodat jullie zien hoeveel corruptie er is geweest in mijn bedrijf”*, dat zij of een familielid er niet persoonlijk wordt in vermeld en dat de persoon waarnaar verwezen wordt, E.L. ooit baas is geweest van haar sector van 2015 tot 2019 samen met de minister en president van het bedrijf en dat hij directeur was en *“algemene manager van procura”*. In het verzoekschrift wordt bevestigd dat in de nieuwsartikels verzoekster of haar familieleden niet vermeld worden maar er wordt toegelicht dat een artikel gaat over de voormalige voorzitter van Corpoelec tot 2019 en dat een ander artikel de corruptie binnen het bedrijf behandelt. Meer bepaald worden er medewerkers genoemd die deze corruptie aan de kaak hebben gesteld. Verder wordt ook gesteld dat het instagrambericht betrekking heeft op een ingenieur die voor het bedrijf werkte en werd vermoord. Verzoekers betogen dat, vermits deze artikels handelen over het bedrijf waar verzoekster werkte en de corruptie die er heerste en de kern van verzoeksters vluchtrelaas is dat zij in de problemen is geraakt omdat zij weigerde een contract te ondertekenen als hoofd van een afdeling in dit bedrijf, deze persartikels verband houden met de situatie van verzoekster. De Raad kan verzoekers volgen in zoverre zij stellen dat het louter gegeven dat verzoekster of haar familieleden in de twee persartikels over Corpoelec niet persoonlijk worden genoemd, niet betekent dat deze artikels en het instagrambericht niet relevant zouden zijn. Zij bieden immers objectieve

informatie over het bedrijf waar verzoekster werkte en dus ook de context waarin zij de problemen situeert die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker en eerste verzoekster.

Voor zover hieruit kan blijken dat er corruptie heerste binnen het bedrijf waar eerste verzoekster werkte, is hiermee nog niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers verklaringen over het dispuut met haar directe overste binnen het bedrijf en de daaropvolgende bedreigingen door colectivos aan haar woning, geloofwaardig zouden zijn, noch dat zij omwille van de weigering een contract te tekenen vervolgd werd of vervolging riskeert in geval van terugkeer.

In dit verband dient vooreerst te worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissingen dat verzoekers weliswaar een kopie neerleggen van de klacht die verzoekster neerlegde bij de Venezolaanse autoriteiten maar dat de inhoud van deze klacht over de bedreigingen die zij zou hebben ontvangen niet overeenstemt met haar verklaringen bij het CGVS. In de bestreden beslissingen wordt daarbij gewezen op het feit dat de klacht duidelijk melding maakt van het feit dat haar superieuren haar dwongen om documenten te ondertekenen en contracten toe te wijzen waarbij procedurele regels werden overgeslagen, terwijl verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud consistent verwees naar één bepaald contract dat zij niet wilde ondertekenen en anderzijds op het feit dat in de klacht gesteld wordt dat *“naast dit feit zijn bij verschillende gelegenheden verschillende onbekenden naar mijn huis gekomen die mijn gezin en mij met vuurwapens bedreigden en zelfs in de lucht schoten”* (AD eerste verzoekster, documenten, stuk 4).

Waar verzoekers betogen dat de politieagent die de klacht noteerde slechts twee zinnen schreef terwijl zij twintig tot dertig minuten vertelde over haar problemen op het politiekantoor en het om zijn interpretatie van haar verklaringen gaat, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud met de bevinding dat de klacht verwijst naar meerdere contracten en meerdere gelegenheden waarbij onbekenden naar haar huis kwamen, werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij daarbij nergens verwees naar het feit dat zij twintig tot dertig minuten zou hebben gesproken over de reden van haar klacht. Verzoekster stelde ook toen dat het om een interpretatie ging van degene die de klacht noteerde maar dit kan niet volstaan om de vastgestelde verschillen te verklaren. De door verzoekster neergelegde klacht bevat geen informatie over de duur van het onderhoud op basis waarvan de klacht werd genoteerd en verder kan hierover enkel worden vastgesteld dat de klacht als plaats van het misdrijf het thuisadres van verzoekers vermeldt en wel degelijk melding maakt van verschillende gelegenheden waarbij onbekenden naar het huis zouden zijn gekomen, terwijl verzoekers enkel melding maken van één incident waarbij zij s' avonds schoten hoorden aan hun huis (NPO verzoekster, p.11) en verzoekster doorheen het persoonlijk onderhoud enkel verwees naar één contract dat zij weigerde te tekenen waardoor de problemen met haar werkgever ontstonden (NPO verzoekster, p. 10, 14, 17). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nooit melding maakte van specifieke bedreigingen van verzoekster en haar gezin met vuurwapens, zoals in de klacht vermeld, maar enkel melding maakte van het feit dat er buiten op straat werd geschoten op 15 februari 2022. De klacht vermeldt bovendien ook niet de foto's die zij volgens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in een bol gewikkeld zou hebben gevonden voor haar woning en die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming neerlegt bij het CGVS. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud waarom in de klacht niets staat over de foto's die zij zouden gevonden hebben voor hun huis, verklaart eerste verzoekster: *“Ik heb op die dag foto's genomen met de bedreigingen. Ik heb tegen hen gezegd dat ze foto's van mij hadden als ik in de marsen was en dat ze me aan het bedreigen waren”* (NPO eerste verzoekster, p. 18). Verzoekster verwees dus volgens haar eigen verklaringen op het politiebureau enkel naar het feit dat zij foto's heeft genomen van de bedreigingen en dat zij hen gezegd heeft dat ze foto's van haar hadden tijdens de marsen, maar maakte geen melding van het gegeven dat de foto's gevonden werden in de vorm van een papierbal, wat een opvallend element in haar relaas is.

Bovendien hebben de door verzoekers neergelegde foto's van de bedreigingen en de bol papier bijzonder weinig bewijswaarde. Het gaat immers om foto's die verzoekster zelf heeft genomen en die verder geen referentiepunten bevatten naar de locatie van de foto's en de datum waarop deze foto's zouden zijn genomen, met name de ochtend nadat ze schoten hoorden aan hun huis. Voorts kan uit de handgeschreven tekst die op één van de foto's staat evenmin worden afgeleid van wie deze tekst afkomstig zou zijn en wordt er verder eerste verzoekster als dusdanig niet in de tekst genoemd. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen kan dergelijke tekst door om het even wie zijn opgeschreven, is eerste verzoekster op de eerste foto niet duidelijk herkenbaar en kan van de tweede foto niet afgeleid worden dat deze op een protestmars of enige andere manifestatie tegen het regime zou zijn genomen (AD verzoeker en eerste verzoekster, documenten, stuk 5). Verzoekers laten de beoordeling van de door verzoekster neergelegde foto's van de bedreigingen in de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid en worden door de Raad overgenomen.

De vastgestelde verschillen tussen haar verklaringen opgetekend in de klacht die zij neerlegde en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verzoeksters betoog dat de klacht de interpretatie weergeeft van wat zij vertelde en dat zij wel degelijk alle andere elementen ook vertelde maar dat dit niet werd opgenomen door de politieagent is een loutere bewering en kan gelet op het voorgaande de desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen niet weerleggen. Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gewezen op het gegeven dat verzoekster niets ondernam om de door haar ingediende klacht in te dienen. Verzoekster verklaart hierover dat zij haar telefoonnummer had achtergelaten en op een telefoontje wachtte en voegt er in het verzoekschrift aan toe

dat het gezien de traagheid van de administratie geen zin had om het politiebureau op te bellen vooral in een stad die niet de hare was. Wat dit laatste betreft blijkt uit verzoekers' verklaringen dat verzoeker en eerste verzoekster slechts enkele dagen naar Ciudad Bolívar gingen maar op 20 februari 2022 al opnieuw naar hun eigen huis teruggingen en dus wel degelijk overwegend in hun eigen stad verbleven tot hun vertrek. Zo verzoekers terecht opmerken dat zij kort na het incident vertrokken, kan evenwel verwacht worden dat zij zich minstens bij het politiebureau zouden trachten te informeren over de stand van zaken van hun klacht vooraleer te vertrekken.

Dat zij dit niet hebben gedaan is in elk geval een indicatie dat zij weinig belang hechtten aan de ingediende klacht, wat ook blijkt uit het feit dat zij amper tien dagen later, en zonder dat er verdere incidenten na 15 februari 2022 plaatsvonden, hun vliegtickets kochten.

Op basis van de beschrijving van het incident op 15 februari 2022 door verzoeker en eerste verzoekster kan bovendien niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster en haar familie het eigenlijke doelwit zouden geweest zijn van de onbekenden die op 15 februari 2022 op straat in de lucht schoten. Verzoekster verklaarde dat zij de schoten hoorden en dat zij eerst op de grond gaan liggen zijn en daarna naar de slaapkamer gegaan zijn (NPO eerste verzoekster, p. 11). Het was de buurvrouw die hen zou hebben opgebeld om te zeggen dat zij had gezien dat Tupumaro's toegekomen waren met moto's en toen begonnen te schieten in de richting van haar huis. Het lijkt weinig aannemelijk dat indien de Tupumaros eerste verzoekster en haar familie persoonlijk wilden bedreigen en naar haar huis schoten, geen enkele poging zouden ondernomen hebben om haar huis binnen te komen maar het daarbij hielden. Verzoekers verbleven in de periode tussen 15 februari 2022 en 31 maart 2022, de dag waarop zij Venezuela verlieten via de luchthaven, op drie dagen na in hun huis wonen waar het schietincident zou hebben plaatsgevonden. Zij maken geen melding van verdere incidenten die zich zouden hebben voorgedaan aan hun huis in de anderhalve maand tussen het schietincident en hun vertrek. Verzoekers bewering dat Tupumaros in hun straat aan het schieten waren en dat dit op hun huis gericht was, is enkel gebaseerd op wat hun buurvrouw hen zou gezegd hebben, niet op wat zij zelf hebben gezien. Voorts bevestigen verzoekers in het verzoekschrift minstens impliciet dat er geen fysieke schade is aan hun huis. Zij betogen immers dat eerste verzoekster de vraag of er iets opmerkelijks gebeurde met hun huis sinds hun vertrek had begrepen in de zin dat haar werd gevraagd of er iets met hun huis was gebeurd, met name of het beschadigd was en dat zij daarom ontkennend antwoordde. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoekers huis beschadigd zou zijn, wat redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden indien het zou beschoten zijn door Tupumaros, zoals zij beweren. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij schoten hoorden in hun straat op 15 februari 2022, maken zij niet aannemelijk dat zij het doelwit waren van de onbekenden die er aan het schieten waren.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers' handelswijze na het schietincident in hun straat op 15 februari 2022 moeilijk of niet te rijmen valt met verzoekers' bewering dat zij op die dag bedreigd voelden door Tupumaros en dat zij de dag erna voor hun woning schriftelijke bedreigingen en foto's van verzoeksters tijdens protestmarsen zouden gevonden hebben. Verzoekers keerden immers na enkele dagen in Ciudad de Bolívar bij eerste verzoeksters zus te hebben verbleven al op 20 februari 2022 terug naar hun eigen woning waar zij zouden bedreigd zijn geweest en bleven daar tot hun vertrek ongeveer anderhalve maand na het incident van 15 februari 2022. Indien zij zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan niet worden begrepen waarom zij zo snel terugkeerden, aangezien zij ervan overtuigd waren dat de Tupumaros naar eerste verzoekster op zoek waren en zij in hun eigen huis uiteraard het risico liepen dat de Tupumaros er zouden terugkeren. Bovendien, zoals reeds aangehaald, konden zij er de hele periode tussen 20 februari 2022 en 31 maart 2022 verblijven zonder dat zij op enige wijze werden lastiggevallen (NPO verzoeker, p. 11), wat er verder op wijst dat, voor zover er een schietincident was in hun straat, eerste verzoekster en verzoeker niet het doelwit waren. Dat zij haar zus niet in gevaar wilden brengen en er tijdelijk heen ging nadat ze bang waren geworden na het schietincident verklaart niet waarom zij ervoor kozen om zo snel terug te keren naar het huis waar zij volgens hun verklaringen bedreigd werden door Tupumaros en het risico liepen om er door hen gevonden te worden. Eerste verzoekster verklaarde ook dat zij op 25 februari 2022 nog naar haar werk ging om vakantie te vragen (NPO eerste verzoekster, p. 16). Dat zij anderhalve maand volledig ondergedoken leefden na het schietincident, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan in elk geval niet blijken uit de verklaringen van eerste verzoekster.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers evenmin aannemelijk maken dat eerste verzoekster door haar werkgever of de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd omdat zij weigerde een contract te tekenen zoals haar gevraagd was of omwille van verzoekers en eerste verzoeksters deelname aan protestbetogingen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat eerste verzoekster geen duidelijkheid kan verschaffen over het contract dat zij volgens haar verklaringen weigerde te tekenen op 13 januari 2022 omdat de geijkte procedures niet zouden zijn gevolgd. Zij verklaart dat zij enkel heeft kunnen zien dat het over de aankoop van transformatoren voor de estado bolívar ging maar kan verder niet zeggen wat er in dat contract zou staan dat zij niet mocht weten. Zij stelt dat het feit dat de manager haar vroeg iets te tekenen waar zij geen kennis van had, een corrupte handeling is (NPO eerste verzoekster, p. 14), maar zij weet verder niet of de manager die

haar wilde laten tekenen voordien al corrupte handelingen had gesteld en kan ook niet verklaren waarom hij een dergelijke corrupte handeling zou verrichten in haar bijzijn.

Ook verklaart verzoekster dat haar voordien nooit iets dergelijks werd gevraagd (NPO eerste verzoekster, p. 14). Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat in de maand dat zij er nog werkte nog werd teruggekomen op haar weigering om het contract te tekenen, of dat enige sanctie tegen verzoekster werd getroffen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de weigering van eerste verzoekster om het contract te tekenen ernstige gevolgen had en evenmin dat er een verband zou zijn tussen haar weigering te tekenen en het beweerde schietincident op 15 februari 2022 in hun straat, waarvan zij ook niet aannemelijk maken dat zij er het doelwit van waren, zoals hierboven werd vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker en eerste verzoekster de door hen voorgehouden problemen van eerste verzoekster als gevolg van haar weigering een contract te tekenen als hoofd van de aankoopafdeling van een Staatsbedrijf en de bedreigingen door een groep Tupumaros in hun straat niet aannemelijk maken. De Raad beschouwt de motieven in de bestreden beslissingen die betrekking hebben op de tegenstrijdigheden en omissies in hun respectievelijke verklaringen bij de DVZ en het CGVS, alsook de vaststelling dat tweede verzoekster niet op de hoogte was van het feit dat de regionale manager eerste verzoekster aansprak op haar deelname aan een betoging, als overtuigend. Verzoekers' betoog dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de email van hun advocaat voorafgaand aan hun persoonlijk onderhoud en waarin werd aangekaart dat het interview op de DVZ problematisch is verlopen, dat het te ver gaat verzoeker en eerste verzoekster te verwijten dat zij niet gezegd hebben dat haar baas deel uitmaakte van Sebin, en dat het onredelijk is van tweede verzoekster te vragen op de hoogte te zijn van alle problemen en gesprekken die haar moeder heeft gehad, kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat zij sinds 2004 voor het Staatsbedrijf Corpoelec werkte en er in 2020 hoofd werd van de verkoopafdeling maar dat zij al vele jaren voor haar laatste deelname aan twee marsen in 2022, deelnam aan dergelijke protesten (NPO eerste verzoekster, p. 7). Zij maakt geen melding van noemenswaardige problemen als gevolg van haar deelname aan dergelijke marsen die zij zou hebben gekend voor het vermeende schietincident en bedreigingen op 15 februari 2022, behalve het feit dat haar regionale manager haar zei dat haar deelname niet zo een goed idee was, beaamde dat het een recht was om deel te nemen maar dat het niet ideaal is (NPO eerste verzoekster, p. 11). Zij stelt verder ook dat zij voor de laatste mars waar zij aan deelnam die plaatsvond op 11 februari 2022, toestemming vroeg aan haar bedrijf om de ochtend erna niet naar het werk te moeten komen, en dat zij na deze mars terug naar het werk is gegaan en dat niemand haar iets gevraagd of gezegd heeft (NPO eerste verzoekster, p. 7, 11). Verzoeker verklaart vier keer aan marsen te hebben deelgenomen (NPO verzoeker, p. 4) en tweede verzoekster dat zij drie of vier keer heeft deelgenomen aan marsen tussen 2019 en 2020 (NPO tweede verzoekster, p. 5). Het gegeven dat eerste verzoekster bijna twintig jaar voor een staatsbedrijf werkte en dus ook in de jaren van het Chavisme en het regime van Maduro en in heel die periode zonder enige consequenties kon deelnemen aan marsen tegen het regime, is een duidelijke indicatie dat zij niet werd geïsoleerd door het regime omwille van haar deelname aan dergelijke marsen. Noch verzoeker, noch tweede verzoekster maakt melding van specifieke problemen die zij zouden gehad hebben naar aanleiding van hun deelname aan dergelijke manifestaties. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers allen op legale wijze met hun eigen paspoorten Venezuela via de luchthaven verlieten (Verklaring DVZ eerste verzoekster, vraag 32, Verklaring DVZ verzoeker, vraag 32, Verklaring DVZ tweede verzoekster, vraag 33) en geen gewag maken van specifieke problemen die zij bij de controles aan de luchthaven zouden gekend hebben. Ook hieruit blijkt dat verzoekers niet geïsoleerd werden door de autoriteiten, noch omwille van hun deelname aan manifestaties, noch omwille van het feit dat eerste verzoekster zou geweigerd hebben een contract te tekenen als verantwoordelijke binnen een Staatsbedrijf.

Verzoekers laten volgende motieven in de bestreden beslissingen volledig ongemoeid: *“U verklaart verschillende keren aan marsen deelgenomen te hebben (CGVS, p. 7). Uw echtgenoot verklaart dat ook hij een viertal keer meedeed aan marsen (CGVS echtgenoot, p. 4), en ook uw dochter verklaart drie of vier keer deelgenomen te hebben aan marsen tussen 2019 en 2020 (CGVS dochter, p. 5). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Venezuela\\_Country\\_Focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geïsoleerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt. Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van*



*massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling.”* Uit de bij aanvullende nota van de commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus “Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten” van 10 december 2024 en COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 26 september 2024 blijkt dat naar aanleiding van de verkiezingen in juli 2024 er opnieuw sprake was van aanhoudingen en valse beschuldigingen tegenover politieke activisten, militairen, mensenrechtenactivisten en journalisten en dat er ook massa-arrestaties plaatsvonden naar aanleiding van de demonstraties die uitbraken. Verder werden in de maanden na de verkiezingen van 2024 echte of vermeende tegenstanders ook onafhankelijk van manifestaties geïdendeerd. Verzoeker en eerste verzoekster verlieten Venezuela evenwel reeds in 2022 en tweede verzoekster in 2021 en zij maken verder niet concreet aannemelijk dat zij voor hun vertrek uit Venezuela omwille van hun deelname aan demonstraties problemen hebben gehad of geïdendeerd werden door de Venezolaanse autoriteiten of aan het regime gelieerde colectivos. Zij brengen ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat elke deelname aan protesten in het verleden heden systematisch resulteert in vervolging in geval van terugkeer. Waar eerste verzoekster ter terechtzitting verklaart dat hun naam werd genoemd op televisie en dat zij op die manier zullen geïdendeerd worden als opposanten van het regime, kan de Raad slechts vaststellen dat zij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengen en dat dit bijgevolg een loutere bewering is die op geen enkele wijze wordt gestaafd. In de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verder geconcludeerd dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela, hoewel ondervragingen op de luchthaven mogelijk zijn, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling. Verder wordt gesteld dat de behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Personen die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering, kunnen volgens de aanvullende nota van de commissaris-generaal vermoed worden bij een terugkeer problemen te zullen ondervinden. Verzoekers brengen geen landeninformatie bij die tot een andere conclusie zou leiden. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor hun vertrek in de negatieve aandacht stonden van de Venezolaanse autoriteiten of problemen hebben gekend met het regime of de colectivos. Zij maken niet aannemelijk dat zij heden in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staan en verder zijn er heden geen aanwijzingen dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

De overige documenten die door verzoekers werden neergelegd, met name de medische documenten van verzoeker en het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch verslag met betrekking tot hun minderjarige dochter van 9 april 2025 hebben enkel betrekking op de medische en psychologische toestand van verzoeker en de dochter van verzoeker en eerste verzoekster, houden geen verband met de aangehaalde vluchtmotieven en kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

In acht genomen verzoekers' verklaringen en de door hen voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden vastgesteld dat verzoekers de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken en evenmin dat zij in de negatieve aandacht stonden van de Venezolaanse autoriteiten of aan het regime gelieerde groeperingen voor hun vertrek uit Venezuela of in geval van terugkeer om die reden vervolging riskeren.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover wordt geconcludeerd dat verzoekers de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken en evenmin dat zij in de negatieve aandacht stonden van de Venezolaanse autoriteiten of aan het regime gelieerde groeperingen voor hun vertrek uit Venezuela of in geval van terugkeer om die reden vervolging riskeren.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de algemene precaire economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (Cedoca, COI Focus, *Venezuela, Situatieschets*, 26 september 2024, p. 46-55; EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 16-18; 33-36) dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zorgwekkend is.

Hoewel in recente jaren een groei van het BBP werd genoteerd door het IMF en de armoede en extreme armoede cijfers daalden, is de ongelijkheid onder meer door dollarisatie van de economie toegenomen en zijn de meeste Venezolanen afhankelijk van voedselhulp door de Staat. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, of dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie, de COVID-19 pandemie en een inkrimping van de economie. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in Venezuela zeer precair is en dat het gezondheidssysteem gebrekkig is, tonen zij geenszins aan dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire

socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, maar hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel handelen door een actor van vervolging in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

*In casu* blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdiseerd of dat zij behoren tot een groep van geïdiseerde personen. Uit de bespreking van de door verzoekers voorgehouden problemen voor hun vertrek uit Venezuela in punt 6 hierboven is reeds gebleken dat zij deze problemen niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij en hun minderjarige zoon een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

Voor zover verzoekers zich nog baseren op de medische problemen van verzoeker en de psychologische problemen van hun minderjarige dochter, dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hen, voor zover het om ernstige medische of psychologische problemen zou gaan, opzettelijk medische of psychologische zorg zal worden geweigerd. Zoals reeds aangehaald volstaat volgens het Hof van Justitie de omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, maar hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, niet om hem of haar subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hen in geval van terugkeer naar Venezuela op intentionele wijze medische hulp dreigen te worden ontzegd om redenen die verband houden met de gronden voor internationale bescherming. Indien verzoekers menen aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning op grond van hun medische problemen, dienen zij beroep te doen op de daartoe voorzien procedure op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de relevante beschikbare landeninformatie, met name Cedoca, COI Focus, “*Venezuela, Situatieschets*”, 26 september 2024, en EUAA, “*Venezuela – Country Focus*”, November 2023, p. 16-18; 33-36, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin

de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 26 september 2024, p. 20-46; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p. 39-59). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij afkomstig zijn van de deelstaat Bolivar. In de "*COI Focus Venezuela. Situatieschets*" van 26 november 2024 wordt gemeld dat de criminaliteit in deze staat in de eerste plaats gelinkt is aan de handel in goud, gevolgd door die in wapens en drugs. Zowel uit de cijfers van het OVV als deze van Fundaredes blijkt dat Bolívar één van de meest gewelddadige staten van Venezuela is. De staat komt in 2021 op de derde plaats in de ranking van de OVV met een cijfer van 56,8 gewelddadige overlijdens per 100.000 inwoners. Ook voor 2023 staat de staat op de derde plaats, hoewel de cijfers lager lagen dan in 2022. De OVV wijst er in dit verband evenwel op dat een mogelijke oorzaak van deze daling moet worden gezocht in de moeilijke toegang tot het gebied en dat de pers eerst toestemming moet krijgen.

Drie van de gewelddadigste gemeenten van het land, El Callao, Sifontes en Roscio, behoren toe aan deze staat. Het gaat hier telkens om gemeenten met grote mijngebieden. Deze gebieden worden gecontroleerd door gewapende groeperingen die de inwoners hun eigen regels opleggen. Concurrentie om controle over illegale economieën en smokkelroutes in Bolivar leidt frequent tot uitbarstingen van geweld tussen de gewapende groeperingen, waaronder het ELN en dissidente groeperingen van de FARC die vrij in de sector opereren. Ebus documenteert de betrokkenheid van leden van de Venezolaanse strijdkrachten bij deze illegale goudwinningsprojecten en verwerkingsfabrieken, evenals bij de goudhandel naar Colombia en Guyana. Ondanks de schade die het geweld tussen gewapende groeperingen in deze context omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolivar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolivar, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden geen elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Bolivar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolivar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit dit alles volgt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers

niet aannemelijk maken voor hun vertrek uit Venezuela vervolgd te zijn geweest of ernstige schade te hebben ondergaan of hiermee bedreigd te zijn geweest. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijfentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET